

עיי רה"ם

שחקנים

שחקנית — מרים פריש וחנה כלהילים היוצאים לפעולה...

הנוכחים. "ממש נולדה בשביל הבמה. לא מתעצבנת, לא מתרגשת. מוכנה להתלוצץ עד עלות המסך ממש..."
 "כשהמסך עולה זה כבר בסדר", מפסיקה אותו מרים אורית, "רק ההמתנה המתוחה מעצבנת אותי. אפילו שחקן הנמצא כבר עשרים שנה במקצוע, אינו יכול להיות שקט לפני עלות המסך להצגת בכורה. ואם ישנם כאלה, אל תאמין להם. זוהי רק העמדת פנים."
 פתאים משתלש שקט מזור. שקט בו הולמים הלבבות בקצב שגעוני וחורקים העצבים המרוטים — המסך עולה. התזמורת מנגנת, השחקנים מצטרפים והצופים מאחרי הקלעים נאנחים אנהת הקלה — המחזה התחיל.

שיר רודף שיר, שחקן יורד ובמקומו עולה אחר, הקהל מתחמם, צוחק, מוחא כפיים. עתה חזרה האוירה מאחרי הקלעים למצב גורמלי. השחקן הראשי מוציא מן הארון כריכים ותה חם שהביא עמו מן הבית, מזמין את חבריו להשתתף בסעודה, מציץ אל עבר הנעשה "שם בחוץ", וכשמגיע תורו לחזור אל הבמה הוא מקנח את שפמו בזהירות, לבל יתפורר בידו, וטופח על שכם שחקן-גית שגמרה את תפקידה.

עתה פנה לגמרי המתחות ובמקומה משתלשט אוירה של אדישות. משוחחים ומתלוצצים. מדי פעם לוחש הבמאי בועם: "שקט שם, אתם מפריעים לשחקנים". ואז משתק הכל מאחרי הקלעים ושוב נזכרים כי מתפתח עתה מחזה על הבמה וכי קהל יושב באולם. שוב משתלשט אותה אוירה של צפיה, אולם רק לרגעים מעטים. הדברים נכנסו לקצב איתן. השחקנים ועובדי הבמה עובדים כברגים במכוונה משומנת. ההצגה מתקרבת לקיצה, השחקנים מקפידים עתה יותר על הופעתם, על הבגדים בהם יצטרכו לחות קידות לפני הורדת-המסך הסופית. מחיאת כפיים אחרונה, המסך מורד, מורם ושוב מורד. הפעם גם עולים המנהלי, הבמאי, הצייר, הקומפוזיטור, הפזמונאי — כל מי שנטל חלק בהכנת ההצגה — וזרי פרחים בידיהם. מחלקים את הזרים, הקהל מוחה כף, מורידים את המסך, ושוב מעלים אותו. לבסוף הוא נשאר מורד. השחקנים מחייכים חיוך עייף, ורצים לחדרי ההלבשה. הפרמיירה הצליחה.

צפיה. הקהל המיוחד להצגת-בכורה מצטופף לפני הדלת — מצביה-רוח הוא חגיגי, כמו בכל הצגת בכורה. שם המחזה: "תשבץ", מגרה, אך אינו מגלה מאומה על תוכנו. נמתין ונראה.

אין זמן לכובז. אומרים שלגבריו דרוש פחות זמן להתלבש. לא על הבמה.

יותר מהר! גיטה לוקה משחקת תפקיד של בחור. וזה דרוש שעות של הכנה.

עוד מעט היא תתחיה. האיפור דרוש זמן. האם יספיקו לפני עלות המסך?

חנה אהרוני, מרים חוזרות על הפזמונים.

האפי אנר ב"דולפין-באר". חלהקה מסיימת את ליל המתיחות סביב שולחן ערוך.

הרגע בו מותר הכל: הפרמיירה היתה בסדר! המנהל אינו יכול לרסן את התלהבותו.

הוא חוזר להיות גבר. על הבמה שייק גרונבסקי תפקיד ספרדיה זמתי-מג.

זה נסתיים. עתה באות השחקנים אהבים את זה.

